

Jungfrukammaren

ROMAN AV ANDREAS STICKLER

Jungfru-

KAMMAREN

www.books-on-demand.com

Av Andreas Stickler har tidigare utgivits:

Bara Gaby (2002)

© Andreas Stickler 2004

Tryck: Pappersverkstan, Visby 2004

Distribution: www.books-on-demand.com

<http://hem.fyristorg.com/stickler>

andreas.stickler@telia.com

ISBN 91-631-6007-2

*Och du ber mej släcka eldar
men allt jag kan erbjuda
är en spann med stulet regn.*

Anders F Rönnblom

*Det finns mitt i skogen en oväntad glänta
som bara kan hittas av den som gått vilse.*

Tomas Tranströmer

Del 1

1.

Första gången jag försökte röra vid hennes bröst hade jag ingen aning. Om jag vetat, hade det gjort någon skillnad? Jag tror inte det. Inte då. Jag hade nog tittat henne i ögonen, lett brett och fortsatt famla. Det regnade den natten. Ett ljummet sommarregn. Någon av oss kunde ha sagt något annorlunda. Viskat. Visat med gester. För tidigt kanske. För spännande.

Vi träffades på krogen. En onsdag kväll i juli nittonhundraoetioett. Två människor i en halvstor stad som inte visste om varandras existens. Kanske såg vi lika ensamma ut där vi satt vid var sitt tomt bord. Jag har tänkt på det efteråt, jag har tänkt att jag gärna hade velat titta in, som utomstående, som ett slags ängel uppe i taket. Sett oss två sitta där vid var sitt bord i den halv-mörka och rökiga lokalen, mitt bland en massa folk som gick omkring. Människor som pratade, kramades, söp och dansade. Jag ville vara den där ängeln i taket, den nakna kärleksängeln med sin båge och sina pilar doppade i kärlekssaft och jag skulle lägga an, sikta noga och träffa henne mitt i bröstet. Hon skulle resa sig från bordet och gå fram till mitt.

Hon hade sällskap av en kvinna. Två vänner som ville ut en onsdagskväll, dricka några öl, prata tjejsnack, fnittra och flirta med män som de sedan skulle lämna bakom. Uppe i sina hemligheter, i det förtroliga. Åtminstone trodde jag det var så, de kändes utom räckhåll. Väninnan hade kort, svart pageklippt hår, en öppen fyrkant som ramade in ansiktet, en lika liten och spröd kropp som hon, de kunde ha varit systrar men ändå inte.

Egentligen var det först en stund senare som Lisa blev riktigt intressant. När väninnan hade lämnat henne. Tillfälligt, trodde jag, men hon kom inte tillbaka. Det gjorde mig lite förbryllad, jag hade inte sett något avsked.

Ensam satt hon vid bordet, utan att göra en ansats till att knyta kontakter. Våra blickar möttes aldrig, det fanns väl ingen anledning. Däremot fanns det en känsla inom mig, något vagt om att hon var speciell. Kanske hade det med det sorgsna uttrycket i hennes ögon att göra, hon verkade ledsen men uppmuntrade inte någon till att trösta, ett fullständigt neutralt kroppsspråk. Jag gick förbi hennes bord flera gånger, gick omvägar mot toaletten och bardisken. Strövade omkring tätt intill henne, sökte med blicken, sökte kontakt i den onaturliga miljön. Men hon bara satt där, med ett halvt glas vin framför sig och tittade rakt fram. Vred någon gång på huvud-

et som av misstag, det fanns inget hennes blick sökte, fanns inget som var intressant nog för henne. Jag tänkte ett tag köpa ett glas vin och ge henne, men jag vågade inte. Då och då kom det folk och ställde sig i vägen, skymde sikten från mitt bord till hennes. Jag vaggade av och an, tittade runt dem som ett slags nyfiket murmeldjur som just kommit upp ur jordhålet och ser sig omkring ute på den vida prärien. Det verkade inte leda någonstans, klockan var mycket, jag tröttnade till slut, ryckte på axlarna åt mig själv och tänkte att jag skiter väl i henne.

När jag en stund senare reste mig för att gå till garderoben såg jag i ögonvrån hur hon också reste på sig. Jag stannade upp, men tappade bort henne med blicken. Först halvvägs uppför trappan märkte jag att hon faktiskt följde efter mig. Jag fumlade med brickan och fick min jacka. Hon några meter bakom. Jag gick mot ytterdörren, långsamt, låtsades titta mig omkring medan jag väntade ut henne, öppnade, gick ut på gården och stannade upp. Strax efter kom hon, tog på sig mockajackan i flykten, kom fram till mig och smög in sin vänstra hand i min.

– Vill du gå? sa hon.

Vi gick ut på Köpmangatan. Den halvmörka gatan blänkte som stål och den fuktiga doften påminde om blodsmak. Då och då en bil vars skuggor for över asfalten. Hon lutade sitt huvud mot min axel, det blöta håret slingrade sig runt hennes ansikte, klibbade fast mot huden och hon var liten och ovanlig. Vi gick långsamt, våra fötter släpade sig längs med trottoaren som om de ville dra ut på ögonblicket. Framför oss, flera mil bort kändes det som, låg Hedbergsska skolan. Den rodnande byggnaden i sommarmörkret, det svarta hålet som utgjorde den massiva porten liknade ett öppet gap och stentrappen rullade ner likt en utsträckt tunga. Ovanför två fönster som ögon och framför två stora mäktiga träd med sina runda och spretiga lövverk. Lövverken flöt ihop, de två träden blev ett, stammarna försvann och allting såg ut som en jättelik tolvtandad man. Hedbergsska skolan låg framför oss som ett vilande lejon på sin vakt, mjuk i pälsen.

Vi korsade gatan och gick höger på Thulegatan, förbi tobaksaffären och ner mot den lilla parken. Hedbergsska parken. Fyra grusgångar ledde från varsitt hörn in i parkens mitt, där de förenades i en cirkel kantad av flera parkbänkar. Jag stannade till, vi stod där mitt i, bara femtio meter hemifrån mig. Jag vände mig mot henne. Jag ville ha något slags svar. Om vad som skulle hända. Och varför. Hon verkade plötsligt blyg, inte alls lika självklar som förut. I och med det blev hon också verklig, jag rycktes loss ur en märklig dröm.

– Ska vi säga något? sa jag.

Hon vände ner blicken mot sina svarta kängor.

– Jag känner mig ledsen.

När hon sagt det böjde hon sig ner, tog upp en sten från marken och sa:

– Varför är stenar alltid vackrast när de är blöta?

Jag ville ha henne med mig hem, det kändes som om vi inte kunde gå de få metrarna fort nog. Vi hade precis hunnit innanför dörren när hon vände sig om mot mig.

– Kan du lova att inte glömma det jag tänker säga?

– Ja...

– Lita aldrig på mig.

Jag blev förbryllad, ville veta vad hon menade, men hennes kroppsspråk lämnade ingen plats för mina frågor. Hon hade gett mig några ord och bad mig bära dem ett tag. Varken mer eller mindre. Så kysste hon mig, det borde ha varit en omöjlighet, det borde ha varit jag som tvingade hennes läppar isär, det var inte jag, det var Lisa, hon kysste mig, hårt, hon krävde sig in i min mun, hennes tunga var utforskande och stark, det borde varit jag, det var hon.

Senare låg hon i min säng. Hon låg med ryggen mot mig på den smala madrassen på golvet och hennes huvud vilade mot min kudde. Hon tog bort min hand just som den nådde ena bröstet, för en kort sekund kände jag bröstvårtans sträva mjukhet mot min tumme. Samtidigt vände hon sig om utan att titta, vände sig mot mig utan att öppna ögonen. Jag kände hennes andedräkt mot mitt ansikte, värmen och handen som låg med utsidan mot min mage.

Jungfrukammaren låg vid Kyrkogatans västliga ände, bara några stenkast från den mäktiga kyrkan. Skolhusallén bildade en vallgrav mellan dem. Den ständiga strömmen av bilar var gravens krokodiler. Lägenheten låg längst uppe i ett gammalt stort vitt stenhus, ritat av Knut Gyllencreutz. Ett av många monument från Sundsvall runt sekelskiftet, efter branden, från den tiden då träpatronerna härskade och lade staden för sina fötter, då de slängde upp skrynkliga hundralappar på Hotell Knausts förgyllda bardisk. Numera var Jungfrukammaren den enda lägenheten i huset, etthundratrettio kvadrat, en vindsvåning med sneda tak, bruna och oslipade balkar som reste sig från golvet längs med väggarna i de olika rummen för att stötta taket. Förut tjänade den det syfte som gett den dess namn.

Från lägenheten ledde en dörr till en ouppvärmad vind där det förutom förråd, frys och klädstreck fanns ett gammalt igenmurad hisschack. Det var en gammal mathiss, det var i den tjänstefolket brukade få sina middagar serverade som de åt tillsammans, avskilda från det fina folket, innan de gick in till sina respektive rum ovanpå arbetsplatsen.

Rummen fanns kvar; jag hade ett, Redaktören och Magnus hade varsitt. Redaktörens var störst, det var hans lägenhet. Vi var från början inbjudna

gäster, valda till synes utan omsorg, men ändå säkert ett medvetet val från Redaktörens sida. Han gjorde sällan något omedvetet. Vi var gäster som blev vänner, vi tog oss friheten att göra Jungfrukammaren till vårt hem och det var precis det Redaktören ville. Det var han som gav oss den friheten, som styrde oss, han var den sammankopplande länken mellan oss tre, allt som skedde i Jungfrukammaren gick via honom. Han log för sig själv när han konstaterade att vi tre bildade en fungerande enhet.

Nedanför oss hade Centern sina kontorslokaler vägg i vägg med en dansskola och på hela undervåningen, samt den katakombliknande källaren, huserade Kemtvätten. Det enda spåret som fanns kvar av borgarna som en gång bebodde huset var Jungfrukammaren.

Charlotta. Flickan med de många ansiktena. Det var det första jag upptäckte hos henne.

Ena stunden var munnen igensnörd, ögonen svarta och pannan rynkade sig föraktfullt vart den än vändes, oftast mot mig. Mungiporna pekade neråt, som hos kärringen på trottoaren när man råkar gå för nära samtidigt som greppet om handväskan hårdnar. Jag var övertygad om att hon när som helst skulle sparka mig mellan benen och be mig dra åt helvete. Strax efteråt, stora leendet, hela ansiktet lyste upp, solstrålarna skickades ut i rummet, ögonen blev smala streck och ögonbrynen formades till en pilspets i riktning mot den smala, spetsiga näsan och hela ens kropp värkte efter att bara få krama om detta leende om och om igen.

Och så försvann leendet. Ögonen spärrades upp, munnen putade diskret och läpparna darrade svagt, aldrig överdrivet, aldrig konstlat. En sexualitet som fick alla mina kroppsdelar att resa på sig, hennes näsborrar tycktes leva ett eget liv, blicken som borrade sig fast och vägrade släppa taget och man satt där, förhäxad, utan att våga röra sig. Då var det alltid hon som bestämde.

Det fjärde ansiktet. Det distansfulla. Det som gömde sig bakom ett stort whiskygarv, det som jag aldrig lyckades förstå om det var osäkerhet eller överlägsenhet, ett ansikte som satte upp en mur av skratt, ögonen frånvarande, flackande, det var omöjligt att få kontakt. Allt som syntes var den stora, något fyrkantiga munnen. Ögonblicket efter kärringfejset igen. Sedan solansiktet. Det var som om ett osynligt draperi drogs igen och öppnades, drogs igen och upp igen. För varje gång det gled isär stod en ny ensemble på scenen.

Fast det var länge sedan nu.

Andra gången Lisa sov hos mig rörde jag vid hennes bröst igen. Det hade gått några dagar, dagar jag knappt minns, tid jag ägnat åt att leta efter

henne. Jag visste inte om jag hade rätt till det, visste inte om jag ville det, bara att jag måste.

När jag vaknade på torsdagsmorgonen hade hon varit borta. Hon kändes som en svävande dröm, som en flyktig hälsning på stan av ett bekant men oplacerbart ansikte. Hon sa inte många ord den natten, hon avslutade kyssen lika hastigt som hon påbörjat den, ville inte ha det vin jag försökte bjuda på utan gick direkt på toaletten, kom tillbaka och frågade om hon fick sova hos mig. Hon klädde av sig allt utom t-shirt och trosor och kröp ner under täcket innan jag ens fått av mig ytterkläderna. Hon kändes sorgsen. Men hon lät mig inte trösta mer än med min närhet, förklarade inte varför hon var hos mig.

Jag visste inte vad jag ville ha av henne, om hon ens fanns. Men jag letade. Jag gick gatorna upp och ner, letade på lunchrestaurangerna, fiken och krogarna. Dag som kväll. Det var spännande, jag fick någonting att göra. På nätterna satt jag i min säng lutad mot väggen och undrade vem hon var. Jag längtade efter det mystiska i henne. På ytan en helt vanlig tjej, blond, runt tjugo år, men ändå inte. Det fanns någonting som lockade, någonting annorlunda, hon hade inte uppfört sig som någon annan kvinna jag hade träffat. Hon hade inte ställt några krav, ändå tvingades hela min uppmärksamhet mot henne. Hennes nonchalans fängslade. Hon hade tittat på mig med en blandning av likgiltighet och passion. Hennes blå ögon var oftast spegelglas. Ändå hade hon följt med mig hem, kysst mig och sovit i min säng.

På söndagen hade jag nästan gett upp, minnet hade bleknat, hennes ansikte förvandlats till en skugga som jag knappt kunde frammana längre. Jag satt på Pallas och fikade och undrade vad fan jag höll på med. En söndag i juli. Samma månad som Ingvar Carlsson lämnat in Sveriges ansökan om EG-medlemskap. Sverige skulle bli ett med Europa, gränserna suddas ut, marknaden blomstra och ekonomin komma på fötter. Och spriten skulle komma att säljas fritt, sa de. Svensken skulle lära sig att ta ansvar för sitt supande. Som en riktig europé. Och snuset ... Herregud snuset! Hur skulle det gå med snuset? Snus och budgetunderskott. Rädsla inför öppna tullar utan möjlighet att kontrollera knarkflödet och snuset. Sveriges medbestämmanderätt och snuset. Sveriges bönders möjlighet till subventioner och överlevnad och snuset. Vad skulle komma närmast. Falukorven? Finns det falukorv i Europa? Skulle svenskarna fortfarande vilja ha falukorv eller skulle vi importera illröd korv från Danmark, kryddad korv från Ungern, fläskig korv från Tyskland? Den svenska falukorven då? Vet tyskarna och fransmännen hur man stuvar makaroner? Mjölk, socker, låta dem koka i mjölk, inte vatten, det är viktigt, inte för mycket socker, inte låta dem koka för länge. Vet de det?

Kaffet smakade inte gott och jag satt och stirrade i det och rörde med

skeden. Var ensam med mina tankar. Jag tänkte ofta på Charlotta. Vackra Charlotta. Flickan med de många ansiktena. Men till slut fanns det bara ett kvar.

Det var på grund av henne jag hamnat i Sundsvall; det var på grund av henne som jag flytt Västerås och flyttat så långt hemifrån som bara möjligt. Jag hade lämnat henne och stan, de två enda verkliga älskarinnor jag haft. Västerås var under uppväxtåren min lustgård. Det var där jag växt från barn till tonåring, det var där jag förlorat min oskuld, det var där jag och mina skolkompisar börjat upptäcka flickorna, läppglansen, de permanentade håren, de svarta pumpsen, och börjat nosa på hemligheten, det var där som jag låg i mitt pojkrum i släckt ljus och tafatt fumlade innanför tröjorna runt små bh-lösa bröst, det var där vi sprang på diskotek, det var där som jag stal små skvättar ur varje butelj i min fars barskåp och blandade allt i en läskflaska, det var där vi en lucianatt halsade kall glögg utanför festlokalen, det var där som vi många andra nätter raglade omkring på stan, gick varv efter varv och kände oss oerhört vuxna i sällskap av alkoholen, cigaretterna och lammullströjorna. Det var där vi slog vad om vem som skulle få första kyssen av den och den, ingen vann, det var där som vi grabbar satt hemma hos varandra efter diskotekskvällarna, drack te in på småtimmarna och med låtsad besvikelse konstaterade att vi inte fått napp den kvällen heller. Som om vi inte redan i förväg visste. Som om det gjorde någonting. Charlotta och jag var tillsammans i två år. Ett förhållande som jag gjort allt för att rasera. Jag hade lagt minor under brofästena vid varje möjliga tillfälle.

Hur jag hade ristat i damm, försökt väcka liv i saker som inte kunde väckas, som var döda, som inte fanns, som jag läst om, som jag sett i filmer; romantiska bilder jag letade efter. Jag hade en föreställning om henne. Jag såg på henne. Men jag såg aldrig henne. Jag såg bara min föreställning.

Det var ett år sedan nu. Glada, spontana, barnsliga och naiva Charlotta. Så mycket vuxnare än jag. Hon levde i sin egen värld, hon hade kämpat för sin okomplicerade värld där skrattet levde naturligt och skönt, där vardagen var det viktiga, lägenheten, katterna, vänner och mormor. Hon hade gjort den världen till sin och gav mig en inträdesbiljett, men jag kunde inte lösa in den. Jag tog på mig rollen som tänkare, klistrade på mig den store filosofens mask och försökte leda in samtalen till djupare nivåer, in i de existentiella rummen, utan att ha någon aning vad jag pratade om. Och de gånger jag lyckades få samtalen dit och hon lyssnade, då hade jag ingenting att säga.

Jag minns speciellt en kväll när jag satt tyst vid köksbordet och Charlotta undrade vad det egentligen var jag ville och jag sa att jag inte visste. Jag ville tända en cigarett i hennes kök. Det fick jag inte, gjorde det

ändå och hon gick ut ur köket och jag satt kvar och undrade vad det var jag slogs för, varför jag inte slogs på allvar, varför jag inte slogs alls. Jag kunde inte möta henne halvvägs och hon förstod det förmodligen och jag trodde att hon föraktade mig för det. Av ren trots rökte jag ytterligare några cigaretter och satt kvar onödigt länge för att hon skulle hinna sakna mig. När jag till slut gick in till henne sov hon. Jag kröp upp på sängen, la mig mellan hennes ben och slickade på insidan av låren och in mot hennes sköte. Hon vaknade, vi älskade, hon red mig och smekte sig själv. Jag sträckte fram min hand. Hon tog tag i den och tryckte den krampaktigt mot sig. Stötte den sedan ifrån sin kropp. När våra läten lagt sig föll tystnaden in igen, som ett lock la den sig på mig och jag ville skratta och vara barnslig, men jag kunde bara inte. Mellan oss fanns mina illusioner. Hon vände sig mot väggen, jag blev rädd och vågade inte ens lägga mig nära henne.

Hon gick aldrig ifrån mig. Till slut var det jag som sprang.

Jag satt och stirrade i kaffet. Märkte inte att askan från cigaretten ramlat ner i koppen och gjort det odrickbart. Jag kände plötsligt en stark känsla av att vara iakttagen. När jag tittade upp stod Lisa i dörröppningen. Hon kunde ha stått där en längre tid, i trasiga jeans, mockajackan, det trötta ansiktet och det ljusa, slitna håret som hängde halvvägs ner över axlarna, som om det hängde där av misstag. Det såg ut som om hon gömde sig i sin egen kropp, jackan något nummer för stor, tajta jeans, armarna hängde utmed kroppen. Ärmarna täckte allt utom fingerspetsarna. Luggen hängde ner över ögonen. Hon kom fram till mitt bord, utan att säga något sjönk hon ner på stolen mitt emot, öppnade mitt cigarettpaket, tog en och tände den med min tändare. Jag gjorde likadant och gick och hämtade varsin kopp kaffe.

– Jag har letat efter dig, sa jag när jag satt mig ner igen.

– Varför?

– Jag ville träffa dig igen.

Hon svarade inte.

– Jag tycker du är vacker.

Hon vände bort huvudet.

– Titta inte på mig, sa hon.

Jag satt kvar och stirrade. Hon sneglade upp på mig under luggen.

– Jag vill inte att du ser på mig.

– Men ...

– Jag vill inte!

– Vad ska jag göra? Gå härifrån?

Jag slog ner blicken i bordet och fingrade på cigarettpaketet.

– Får jag följa med dig hem sedan? sa hon.

- Ja... visst.
 - Kan jag låna duschen?
 - Om du vill... Var bor du någonstans?
- Först såg det ut som om hon inte tänkte svara. Sedan sa hon:
- Det är en bit härifrån.
 - Utanför stan?
 - Ja.
 - Vilket håll?
 - Neråt.
 - Var då? Bredsand...Njurunda?
 - Ungefär.
 - Det är inte samma sak.

Hon svarade inte. Hon var skygg och rättfram på samma gång. Verkade pendla emellan.

- Är allt okej?
- Hurså?
- Du verkar så orolig.
- Jag är bara röksugen. Får jag ta en till?

Jag bjöd henne en, tog upp min tändare och höll den framför henne. Men innan jag hunnit tända tog hon den ifrån mig och tände själv.

Det var andra natten hon sov hos mig, söndag kväll i juli, jag rörde vid hennes bröst och hon tog inte bort handen. Jag höll varsamt om bröstet, kramade det lite försiktigt och sedan lite hårdare. Hon tog inte bort handen. Vi låg så en stund. Jag letade efter signaler från henne, prövade mig fram, från det ena bröstet till det andra, magen, tillbaka upp igen, tryckte min kropp närmare hennes, kände hur min lem började styvna något, pressade den mot henne och märkte efter en stund hur hon började andas stötvis. Jag blev djärvare, smög handen mot troskanten, ner ovanpå trosorna, masserade med fingrarna, upp igen, över bröstet, ner, in under troskanten. Hennes kropp ryckte till, hon andades häftigt, harklade sig, vred huvudet mot mig och hon grät. Långsam gråt, tårar som ljudlöst rullade nerför hennes kinder.

Det var som om jag fått en elektrisk stöt. Jag ryckte bort handen och blev alldeles kall i kroppen. Kall som om jag stod inför en exekutionspatrull. Jag drog mig ifrån henne något så att det fanns luft mellan våra kroppar, la handen över hennes axel, försökte gottgöra innan skotten skulle falla, strök henne försiktigt och varsamt över armen, axeln och ryggen. Jag låg så tyst jag kunde, slutade andas och försökte lyssna, men allt jag kunde höra var mitt eget hjärta och efter en stund min egen andhämtning som stötte kvavt mot mitt ansikte.

- Var rädd om mig, viskade hon. Var min vän.

Vi var alla tre journalister. Mer eller mindre. Redaktören jobbade som redaktör på landstingets personaltidning, Magnus gick på journalisthögskolan och siktade på kvällstidningarna. Jan Guillou var förebilden, de snabba nyheterna och storstadsresurserna drömmen. Och jag hade åtminstone tidigare varit aktiv journalist. I Västerås hade jag under några års tid skrivit sport, när jag kom till Sundsvall hade jag ett kortare vikariat som allmänreporter, men när det tog slut brydde jag mig inte om att söka något nytt jobb. Jag frilansade ibland, ytterst sporadiskt, kunde inte komma på vad det var jag ville skriva om.

Redaktören tyckte inte jag tog mitt ansvar som journalist, ett folkets språkrör som han kallade det. Jag hade en plikt att uppfylla, ett privilegium som jag skulle vara tacksam över och inte slösa bort. Jag skrattade åt honom, menade att den tiden det var på det viset var förbi. Vem fan litar på en journalist i dag?

– Desto större anledning att kämpa för att så blir fallet igen, sa han.

– Jag behöver inte jobba, sa jag.

– Det behöver du visst.

– Nej. Jag har pengar ändå.

– Det är oväsentligt. Alla måste arbeta.

– Inte jag.

– Jag pratar inte om pengar. Jag vet att du har pengar. Men du behöver arbeta.

– Du kan få låna lite om du behöver.

Jag hade verkligen pengar. Jag hade haft flyt. Ärvt efter mormor, utan att ha någon aning om det i förväg. Jag skulle klara mig ett bra tag till.

Redaktören hade ett stort intresse. Han gjorde vin. Han hade inrett ett av förråden till en Vinverkstad. Det var han själv som gett förrådet det namnet. Han var noga med namn. Lägenheten var Jungfrukammaren, vardagsrummet var Stora rummet. Ingenting annat. I Vinverkstaden hade han ständigt två damejeanner som puttrade, på vinden i den gamla mathissen hade han inrett en vinkällare. Där fanns mängder av vinställ på hyllorna, en lampa som han satt upp, en termometer och en liten svart bok. I den skrev han upp alla fakta runt sitt vin: datum, sötma, jäsningstid. De var sorterade efter druvsorter, det fanns rött, vitt, mest rött, det var Merlot, Cabernet Sauvignon, Tempranillo och andra druvsorter som jag aldrig ens hört namnen på. Vinkällaren var låst och bara han själv hade nyckel.

Dagligen gick han in i sin Vinverkstad, luktade, mätte sockerhalter med små instrument och skakade. Han virade in dunkarna med täcken och filter för att få jämn jäsningstemperatur. Han gjorde det mycket kärleksfullt, tillsatte olika medel, luktade igen och gjorde anteckningar om det halvfärdiga vinet.

Det var veckan före valet, september nittonhundranittioett, nätterna hade blivit kallare, dagarna något kortare och affischeringen påtaglig. Det låg en oro över staden sedan en tid tillbaka, en politisk oro över vad som skulle komma. I tidningarna stod det att rebellerna var på korståg och att makthavande skruvade på sig i sina sadlar. Jag visste inte ens att det fanns rebeller i Sverige, än mindre i Sundsvall.

Det låg en oro även över Jungfrukammaren, men den var allt annat än politisk. Redaktören hade inte varit hemma på flera dagar. Det var inget ovanligt, det hände att han bara försvann, oftast bara någon dag eller två, ibland upp emot en vecka. Och alltid kom han hem och låtsades som ingenting, som om han inte varit borta. Vi visste aldrig var han hade varit och det gjorde oss nyfikna och förbryllade. Lite kränkta nästan. Hans säng var alltid bäddad och därför dröjde det ibland innan Magnus och jag märkte att han var borta. När vi insåg det växte oron. När han var hemma märkte vi honom knappt, ändå kändes det när han inte var där. Det var som om Redaktören la en lugnande hand över den stora lägenheten, en hand som omärkligt och varligt vaggade oss till sömns om kvällarna och lika omärkligt men mera bestämt förde oss till frukostbordet om morgnarna.

Jag var tjugosex år gammal. Magnus ett år yngre, Redaktören några år äldre. Hans självklarhet, hans pondus fick oss ibland att känna oss som små pojkar som inte kunde ta vara på sig själva, lika ofta som den fick oss att likt kritiska tonåringar revoltera mot honom, gadda oss samman och i diskussioner håna honom trots att vi ofta höll med. Det bekom honom inte, han visste var han stod och trodde stenhårt på sina åsikter. Jag var avundsjuk.

Det låg en oro också över mig. Jag vägrade jobba, sov mycket och åt dåligt. Jag fördrev tiden med att grubbla, inte över landets politiska framtid utan över mig själv. Lisa sov ofta hos mig. Jag försökte aldrig mer röra vid hennes bröst. Hon grät fortfarande ibland, ofta i min famn, hon lät mig trösta henne och jag tyckte om det och hatade det på samma gång.

Hon hade blivit en stor del av mitt liv, vi umgicks, vi pratade, vi levde i ett slags konstlat förhållande, mer än vänner, mindre än ett par. Jag visste inte ens var hon bodde, det var alltid hon som kom till mig, alltid hon som tog kontakt. Hennes bleka hår var tovtigt och hon hade mörka ringar under ögonen. Hur jag själv såg ut tänkte jag sällan på.

Den andra morgonen, måndag i juli, väckte Lisa mig med smekningar över håret. Hon satt på golvet vid madrasskanten och jag hade svårt att skilja på dröm och verklighet. Såg henne framför mig när jag slöt ögonen och såg en suddig kontur av henne när jag slog upp dem. Hennes läppar formade ett

osäkert leende.

– Gomorron, sa hon tyst och nickade ner mot golvet där det stod en frukostbricka med två koppar, rostade mackor och två glas juice.

Vi åt och drack te. Förvånat tittade jag på henne, försökte se in för att läsa hennes tankar, men hon slog undan blicken. Jag kände henne inte. Hon var mjuk och sammanbiten på samma gång, nervös, såg tänd ut, äldre än de tjugotre hon var, samtidigt så väldigt liten i min stora, blåa morgonrock. Hon hade slagit ihop den högt upp i halsen och knutit skärpet runt midjan. Det var bara andra gången vi träffades, hon visste ingenting om mig, allt jag visste om henne hade med beröring att göra; den överraskande kyssten, den korta sekunden mot hennes bröst, hennes hud, fjunen vid hennes rygglut, kinden jag smekt innan hon hastigt vänt bort ansiktet. Inte ens hennes sorgsna ansikte var ett uttryck; det var en beröring. Jag kände det i varje millimeter av min kropp. Men jag hoppades på mer, jag drömde om oss tillsammans, jag kunde se oss två gå hand i hand på stan, kunde nästan känna oss två älska, mina ben och armar runt hennes lilla kropp, min tunga mot hennes hud, hennes blick och rörelser som svar: Ja, fortsätt, ta mig till dig, släpp aldrig taget!

– Jag är inte som andra flickor, sa hon lika plötsligt som försiktigt.

– Va?

– Jag är inte som andra flickor, sa hon igen, den här gången lite högre, tydligare och säkrare.

– Jag förstår inte...

– När du smekte mig inatt... jag tyckte inte om det.

Jag ställde ner koppen och satte mig halvvägs upp.

– Vad menar du?

– Jag är lesbisk, Frank. lesbisk..., viskade hon och liksom svalde halva ordet.

Jag stirrade på henne. Det var som om något tungt rasade över mig, ett stenblock, en meteorit, det kändes som om mitt självförtroende rann ur mig och bildade en liten hånfull pöl i sängen. Hjärtat började bulta kraftigt, det knöt sig i magen, jag blev tvungen att lägga mig ner, drog upp täcket över axlarna och vände mig mot väggen.

– Förlåt, sa hon och rörde vid mitt hår. Jag kan inte hjälpa det.

Jag kände hur tårarna försökte pressa sig fram, hur de trängdes i ögonen och snart skulle rinna nerför mitt ansikte. Jag ville inte ge henne det. Jag reste mig hastigt, råkade knuffa till henne så att hon tappade balansen och var tvungen att sätta ner ena handen i golvet, sprang ut ur rummet, in på toaletten och låste om mig. Gick in under duschen och vred på vattnet, först kallt, iskallt, och när det inte gjorde ont längre vred jag på varmvattnet tills det blev så hett att jag inte kunde stå still. Jag slet av mig kalsongerna och

tvingade mig själv att stå kvar. Det brann i hela kroppen, det värkte mot huden och sved i ansiktet, ögonen, lemmen, längs med låren och ner mot fötterna.

Till slut steg jag åt sidan, lutade mig mot den svala väggen och sjönk andfådd ner på huk, duschen sprutade ur sig det heta vattnet, rummet var fyllt av ånga och jag såg ingenting, kände bara den stumma och bedövade kroppen värka.

Brickan med frukosten stod kvar på golvet bredvid sängen. Jag kom ut ur duschen invirad i en handduk och lägenheten var tom. Kopparna var halvfulla med kallnat te. Hon hade inte lämnat något meddelande. Jag tog tag i morgonrocken som låg hängd över skrivbordsstolen och satte mig på sängen. Jag tog av mig handduken och satte på mig morgonrocken. Lyfte armen mot ansiktet och försökte lukta mig fram till något, fram till någon. Men Lisa hade ännu inte gett varken mig eller mina saker någon karaktéristisk doft, allt det hon rört vid förblev neutralt. Utom jag. Jag undrade om jag skulle få se henne igen.

Det gick två veckor, jag tänkte på henne hela tiden, jag hade fruktansvärt dåligt samvete, jag hade skrämt iväg henne. Hon hade inte gett mig några löften, vi kände knappt varandra, jag hade inte rätt till några krav och ändå hade jag reagerat som jag gjorde. Det fanns inget förhållande. Eller fanns det det? Jag intalade mig själv att det finns ett förhållande mellan två människor den dagen de träder in i varandras liv. Och Lisa hade verkligen stövlut in i mitt liv och lämnat tydliga spår. Jag intalade mig själv att från den dagen två människor möts av mer eller mindre stora anledningar, från och med den dagen finns också kraven där. I mina drömmar smekte jag henne, slickade hennes kön och trängde in i henne medan hon stod i ett hörn och äcklad såg på.

En dag i början av augusti ringde det på dörren. Jag var ensam hemma, gick ut i köket, klättrade upp på fönsterkarmen, öppnade fönstret och såg ner på gatan. Ingen där. Jag tog på mig tofflorna och gick trappan ner mot innergården. Där stod Lisa. Ännu vackrare än jag mindes henne. Vi stod och stirrade på varandra i några sekunder innan jag var tvungen att stryka luggen från ansiktet. Det var startsignalen.

– Får jag komma in?

– Ja... om du vill.

Vi var osäkra. Lisa följde efter mig, några steg bakom, uppför trappan och in i lägenheten. Stannade jag stannade hon. Vände jag mig om så gjorde hon samma sak. Gjorde jag en ansats till att säga något var hennes mun redan halvvägs öppen.

Den kvällen pratade vi. Vi pratade hela natten, utan att röka, utan att dricka, utan musik. Det var vi två och våra röster, det var vi två och tystna-

den.

– Du är som en storm, sa jag till henne. Du har kommit in i mitt liv och dragit ner allt som stod på hyllorna, krossat fönstren och svept in damm över golven.

– Jag känner mig inte som någon storm, sa hon. Knappt ens som en liten vindpust. Det är vindstilla och kvavt.

Jag hade upplevt hur kvinnor hade övergett mig för andra män. Det gör ont, men i de fallen visste jag i alla fall vad det handlade om. Män är konkurrenter på samma villkor, nu visste jag inte alls vad det handlade om, jag var chanslös på förhand. Det här var villkor jag inte kunde göra någonting åt och jag visste inte ens om jag var med och slogs och hur slåss man om en kvinna med andra kvinnor?

Det sa jag till Lisa. Jag sa andra saker också, allt sådant som jag hade funderat på de senaste veckorna.

– Du behöver inte slåss. Det finns ingenting att slåss för.

– Jag förstår inte.

– Jag tycker inte om mig själv. Därför finns det ingenting att slåss för.

Hon sa att hon trivdes i mitt sällskap, jag frågade varför, det visste hon inte, hon sa att hon var rädd för mig, rädd för sig själv, rädd för sin avsmak, rädd för den kyla hon kunde känna inför män. Jag frågade varför, det visste hon inte. Jag frågade också om hon var säker på sin sak. Men jag fick inget svar. Jag var ändå glad över att hon kommit tillbaka. Jag var övertygad om att allting bara var något tillfälligt, något övergående och den dagen Lisa kom ut ur sina föreställningar skulle jag finnas där.

Tidigt på morgonen somnade vi utmattade med kläderna på och när jag vaknade på eftermiddagen var hon kvar.

Redaktören hade kommit hem efter en ovanligt lång sejour var han nu var någonstans. Det var veckan före valet, september, och han satt i en av fåtöljerna framför tv:n med en kopp kaffe och tittade på nyheterna som han brukade. Magnus och jag satt vid det stora bordet och tittade på honom som två nyfikna skolpojkar på magistern.

– Vad är det?

– Ingenting, sa Magnus.

– Vad stirrar ni på?

– Inget speciellt. Var har du varit?

– Vadå varit?

– Du har varit borta igen, sa jag.

– Jaså det. Jag har jobbat.

Magnus och jag såg på varandra. Det var det svaret vi alltid fick.

– På tjänsteresa? Hälsat på något sjukhus? På kurs?

Han svarade inte.

- Vad har du jobbat med?
- Inget speciellt. Det vanliga.
- Jaha du, sa Magnus.
- Jaha du, sa Redaktören.

Redaktören skrev på en bok. I alla fall sa han det. Vi hade aldrig sett honom skriva eller ens anat spår efter en författarverksamhet på hans rum. Kanske var det på sina ”resor” han skrev. En gång, en kväll liknande denna, när han hade varit borta och vi som vanligt undrade var, så fick vi inte det vanliga svaret. Han sa att han hade varit och samlat stoff och inspiration till boken. Vilken bok, frågade jag. Den jag håller på att skriva, svarade han. Det var den enda gången han hade nämnt boken.

- Har du varit och samlat inspiration till boken? frågade jag.
- Nej, det har jag inte, svarade han påtagligt besvårad över vår nyfikenhet.
- Vad handlar den om?
- Det är min ensak. Den handlar i alla fall inte om er, så mycket kan jag säga.
- Varför inte? sa Magnus och lät nästan förnärmas. Jag skulle vilja vara med i en bok.
- Den ligger på en lite högre nivå.

Han var alltid välklädd. Även om han ofta bar jeans så var de rena och hela. Jag hade aldrig sett honom i en t-shirt, han var alltid klädd i nystrukna skjortor. Och så kavajerna. Han hade två kavajer som han växlade mellan, den ena brun, kraftig, lite tjockare, den andra grårutig med inslag av svart och rött. Aldrig tubsockor. Jag är ingen idrottsman, sa han.

Lisa satt på min madrass. En kväll bland många andra, sex dagar före valet. Jag hade suttit på mitt rum och försökt arbeta med en artikel jag fått en beställning på. Av Redaktören. Åt landstingets personaltidning. Han tyckte jag behövde arbeta. Jag satt och försökte få ihop en bildtext till en artikel som handlade om äldreomsorgen i Medelpad och de förändringar som Ädel-reformen skulle innebära, när jag hörde steg i trappan. Jag visste direkt att det var hon, så fort dörren till lägenheten slagit igen med en duns och jag hörde de försiktiga stegen i trappan och snyftningarna jag kände igen vid det här laget. Lisa kom in i mitt rum och slängde sig på sängen med ytterkläderna på. Jag hade flera gånger försökt lova mig själv att nu fick det vara nog, det här var sista gången, nu skulle jag säga ifrån, jag var ingen jävla tröstapparat för ledsna homosexuella kvinnor. Men jag kunde inte. Jag tyckte om henne för mycket. Jag mådde dåligt av det, men varje gång tog jag emot henne, höll om henne, smekte hennes hår och viskade i hennes

öra när hon skakade av gråt.

– Helvete, sa hon tyst.

Jag satt på golvet bredvid dörren lutad mot väggen.

– Vad är hon så rädd för?

– Dig kanske, sa jag. Eller sig själv.

– Hon säger ju att hon vet. Att hon vuxit in i sig själv. Så vad är det som är problemet, vad är det som är så jävla farligt, hon säger ju att hon älskar mig.

– Det är nog så farligt, sa jag.

Lisa pratade om en annan kvinna som jag brukade prata för mig själv om henne. Hon pratade om Sylvia med värme i rösten, en värme som fick mig att bli så svartsjuk att jag inte kunde se klart. De hade älskat på eftermiddagen, sedan bad Sylvia henne att gå. Hon sa att hon behövde tid att tänka. Det hade fått Lisa att känna sig smutsig, bortkastad, värdelös och utnyttjad. Det var då hon sprang hem till mig. Jag hade fått henne till att ta en lång dusch och nu satt hon med blött, rufsigt underbart hår i min säng med en filt virad runt kroppen och drack ur saftglaset med vin.

– Avslöjandet, sa hon, är det svåra. Jag har varit med om det förut. Hon klarar det i smyg, då är det enkelt, spännande, ett äventyr, men jag behöver mer än så och när det går för långt... när det är dags att erkänna för sig själv och alla andra, då faller hon ihop.

Jag ville be henne sluta tala om Sylvia.

– Hon säger att jag är den första kvinna hon haft ett förhållande med. Att hon måste ta det långsamt, känna sig för... som om jag vore någon jävla försökskanin... hon säger att hon legat med andra förut, men att det aldrig gått så här långt, att hon inte vet hur man gör. Jag vet, jag vet hur man gör, jag kan visa henne det, men hon låter mig inte.

– Det kanske är så enkelt och banalt som att hon behöver mer tid.

– Mer tid än vad? Det har gått ett år nu. Vad väntar hon på? Att samhället, att människorna plötsligt ska gå ut och säga: Lesbiska kvinnor, träd fram! Vi älskar er, ni har vårt fulla stöd. Kom i vår famn! Då får hon vänta länge.

– Är det det? Handlar det om hur andra ska reagera?

– Jag vet inte. Jag tror det. Vi har ju smugit tills nu, inte gett någon jävel en enda vink. Men jag orkar inte längre.

Hon petade med sin ena hand på sina tår. Vickade dem fram och tillbaka, gned med fingrarna mellan dem. Hon verkade plötsligt så säker på sig själv. Så säker i sin roll, i sin identitet. Det hade jag inte upplevt förut. Det fick mig att undra varför hon var här.

– Fan, jag älskar henne, sa hon.

– Och jag tror jag älskar dig, sa jag.

Jag bet mig själv i läppen. Rodnade och var beredd på att hon skulle bli förbannad och sticka därifrån. Men hon reagerade inte, hon verkade inte ens höra vad jag sagt. Hon var så upptagen att hon inte verkade höra eller se vad som hände runt henne. Så lyfte hon på huvudet och sneglade mot mig.

- Det gör du inte alls, det är bara som du tror.
- Det känns så.
- Sluta känna efter.
- Det låter verkligen konstruktivt.
- Kanske inte. Men nödvändigt.
- För vem?
- Dig förstås.
- Och du?
- Vad menar du?
- Varför är du här? Du kommer ju tillbaka. Det måste finnas en anledning.
- Det är ju klart...det kan vara en massa saker...du kan be mig att gå... vänskap förstås, att ha någon att prata med. Jag trodde du var min vän.
- Är det så enkelt?
- Ingenting är enkelt.
- Jag vet. Just därför vet jag inte.
- Vad?
- Om du verkligen är så säker.

I mitten av veckan hade valkampanjen kommit in i sitt mest intensiva skede. Det var inte många dagar kvar nu. Partiledarutfrågningar och debatter kom slag i slag, representanter för de olika partierna uppträdde på torget och då menar jag uppträdde. Den här kampanjen liknade ingen annan, det var en cirkus. Alla verkade lika desperata, Bert och Ian hade satt igång en pajkastningskampanj utan like och de andra var inte sena att haka på, märkligt kan tyckas med den politiska rutin de ändå besatte. Men i den här kampanjen verkade alla ha förvandlats till små trotsiga snorungar, ivriga att sno godis från de andra. Läskbackar och galoscher och strebern Carl Bildt slog oss på fingrarna och kunde för sitt liv inte förstå hur vi människor kunde vara så ignoranta och oförstående inför vad som var bäst för oss.

Magnus och jag stod och lyssnade på en av dessa desperata representanter. Jag minns inte ens vilket parti han tillhörde, det var inte någon av de stora gubbarna, en underhuggare som gjorde allt för att följa i de andras fotspår. Allt var som en låtsaslek för mig, en vuxen barnlek där ingen kunde vinna. Ibland undrade jag om någon verkligen ville vinna. Vi stod bredvid en av reklampelarna och en stylad Mona Sahlin tittade oss djupt i ögonen.

Någon i mängden sa: Kolla, vilken kåt blick, en annan skrattade, en äldre dam muttrade någonting om att vara oförsämd, rösten från podiet liksom försvann ut över torget, högtalaranläggningen sprakade, folk vände sig bort, pratade med varandra i stället.

– Vi skiter i det här, sa Magnus och började gå utan att vänta på svar.

Magnus var en stor man. I alla fall till det yttre. Inte tjock, men lång och kraftig, lite plumsig nästan. Han hade brunt, halvkort vågigt hår. Han tog alltid på sig vad som råkade ligga närmast. Det skulle vara bekväma kläder. Han såg ut som en björn. En snäll nallebjörn med milda ögon.

Magnus tänkte rösta blankt. Han var överårig student och stod liksom vid sidan om. I skolan passade han inte riktigt in eftersom han var så pass gammal och han kunde inte identifiera sig med arbetarna eftersom han aldrig haft ett riktigt jobb. Överklassen kändes honom främmande, medelklassen som han själv kom ifrån tog han avstånd ifrån, pratade om en småborgerlighet som äcklade honom utan att kunna förklara varför. Han såg sig själv som en sorts rebell utan rebellens självklara uppgift.

Redaktören var hans motpol. Insatt i det mesta och mycket bestämd i sin uppfattning. Åtskilliga kvällar hade vi suttit framför tv:n och diskuterat, försökt förstå vad som utspelade sig bakom Sveriges politiska fasad och även om Redaktören själv inte var övertygad om att han förstod så försökte han verka som om han gjorde det.

– En bra debatt kan vara bättre än ett samlag, sa han en gång. Han skulle aldrig ta ordet knulla i sin mun.

Magnus och jag förstod ganska snart att han inte var så hemtam i politiken som han försökte verka. Han hade starka uppfattningar, men det rörde mest politikens ramar, det teoretiska, det politiska samvetet, men när det gällde fakta, olika huvudfrågor, så var han minst lika osäker och förvirrad som vi. Politikens filosofi och moral var hans område.

Han stod åt vänster. Han skulle rösta på kommunisterna. Inte för att han sa det, eller ens förnekade det. Han sa bara: Om alla brydde sig lite mer om politik skulle världen vara ett bättre ställe att leva på, oavsett vilken riktning man valde. Vi höll inte med honom, sa att det var det som hänt, att för många hade brytt sig om politiken i stället för andra ”riktiga” livsfrågor och åt alldeles för många håll. Dessutom trodde vi honom inte heller, någon större diplomat hade han aldrig varit. Själv tänkte jag rösta på Miljöpartiet.

Magnus och jag gick till Pallas i stället för att lyssna på tomma löften. Var sin kopp kaffe och mazarin senare kändes det mycket bättre.

Redaktören var oftast ganska genomskinlig. Var han förbannad visade han det, ville han prata om något viktigt syntes det på honom lång väg. Men med Magnus var det annorlunda. Jag visste aldrig riktigt var jag hade honom, visste inte vad som försiggick i hans huvud, han kom aldrig med

frågeställningar eller svar, det verkade inte som om något var tillräckligt komplicerat eller intressant för att han skulle orka bry sig eller tvivla. Det var heller inget som störde, tvärtom, jag tyckte ofta det var skönt med hans okomplicerade inställning. Därför blev jag förvånad när vi satt där på Pallas och han frågade:

– Har du varit otrogen någon gång?

– Otrogen? Ja... hurså?

Han tog en klunk av kaffet och jag kände mig något överrumplad.

– Nä... jag vet inte... jo, jag hamnade hos en kvinna i natt.

– Var det där du var?

– Ja... och vi låg med varandra.

– Men du har väl ingen att vara otrogen emot, sa jag.

– Nej, inte jag... men hon. Och jag vet att det inte är mitt ansvar, men det känns så jävla märkligt, så jävla billigt, jag känner mig som ett svin på något sätt... jag vet inte varför.

– Vet jag vem det är?

– Tror inte det.

– Vet du vem hennes man är?

– Nej.

– Då borde du inte behöva bry dig.

– Jag vet, men jag var i deras hem, deras gemensamma hem och knullade med hennes mans kvinna...

– Det är väl ett tecken på att något är fel mellan dem, sa jag.

– ...och så hände det en märklig grej på vägen hem i morse. Jag bara råkade gå förbi. Det var ett par som kom ut ur en affär och låste upp bilen som stod utanför. Just som de hade satt sig kom det en liten flicka utspringande från affären bredvid, vinkade och ropade hej. Kvinnan som satt på förarsidan stirrade bara rakt fram och startade bilen. Flickan sprang fram mot mannen som satt i passagerarsätet, han hade inte hunnit stänga dörren än. Hon var glad, ropade: Hej Anders och sa att mamma är där inne och pekade mot affären. Mannen blev så jävla nervös, tänkte först stänga dörren, tvekade halvvägs och flickan hann fram till honom. Jag kunde se hur flickans leende plötsligt blev osäkert när mannen bara stirrade ner i backen, han tittade henne aldrig i ögonen. Så sa han någonting ohörbart och stängde dörren, kvinnan bakom ratten tryckte gasen i botten. Flickan stod kvar och bara tittade, det var så jävla påtagligt på något sätt, jag tyckte så synd om henne, jag vill aldrig vara delaktig i något liknande.

– Har de barn?

Magnus nickade.

– Var det inte bara någon akut grej då? Leda liksom? Efter några år med familj, man och barn, så känner hon sig instängd, gör revolt mot sig själv

på något sätt för att nästan medvetet göra sig själv illa, för att vakna.

– Möjligt. Men det kändes inte så.

Jag gick och hämtade påtår. När jag satt mig igen sa han:

– Du då? Får jag höra din historia.

Han hade sagt sitt och nu var det bra med det. Han placerade in oss i de vanliga rollerna igen. Jag tänkte inte ens på det.

– Tja ...jo, jag har varit otrogen. Mot Charlotta. Det var faktiskt alldeles i början, efter något halvår eller så. Jag lyckades berätta det för henne och i nästa andetag sa hon att hon också varit otrogen. Jag kunde inte fatta det, blev för mycket liksom. Jag tvekade länge innan jag berättade, visste inte om det var värt det...hade jag varit kär och galen, om det hade varit en idiotgrej, en fyllehistoria...utan eftertanke, utan att mena något med det så hade jag nog inte sagt något, om jag hade vetat att det aldrig skulle hända igen, att jag inte kunde få bättre än Charlotta, då hade jag nog inte sagt något. Men det var mer än så, det var ett tecken på att något var fel, jag kände det, kanske trodde jag att något kunde förändras om jag berättade, få oss att vara mer rädda om varandra. Men så säger hon då, nästan som i kör, att hon också varit otrogen och plötsligt var det 1-1, på något jävla vis fick vi för oss att vi var kvitt, som om: du älskling, jag har varit med en annan, du älskling, jag också, va bra, då är vi två, då är vi kvitt, då tar vi och glömmer det här nu, jag det gör vi, va härligt älskling, ja visst är det skönt älskling...

– Sicken soppa.

– ... så jävla omöjligt, men vi trodde tydligen att det skulle funka, hur i helvete kunde vi tro det, vi var så jävla ensamma, vi var tillsammans men så otroligt ensamma. Vi kunde inte kommunicera, kanske gjorde vi så gott vi kunde, men till vilken nytta mer än att vi plötsligt båda visste att vi varit otrogna mot varandra och jag grät för mig själv, kanske gjorde hon samma sak, jag vet inte, vi kunde inte kommunicera.

Jag hade tagit över. Kaffet smakade beskt.

– Det finns så jävla mycket saker kvar inom mig, sa jag. Så många förhållanden, relationer, de staplas på hög, jag vet inte varför, man lösgör sig ur ett förhållande eller så blir man lösgjord och så ska man lägga det åt sidan, gå vidare, sortera bort det som varit, nya och öppna sinnen liksom, men det går inte, *jag* kan det inte, det finns så mycket kvar. Förhållanden staplas på hög och så möter man någon eller något inträffar, vad som helst, bagateller, och så börjar denna någon eller detta något att dra och rucka i det förhållande som ligger i mitten eller längst ner i stapeln, och de ovanför, för att inte säga det som ligger överst, det man är i just då, det börjar om inte rasa så i alla fall dallra. Och det blir ett helvete att få det lugnt igen, att få vattenytan lugn efter stormen, om det ens går, och det förhållande man

är uppe i sätts på prov, det dras i från alla håll. Man måste kunna sortera ut, gå vidare, slänga bort det understa, men det går inte, det finns för mycket, det är så jävla mycket kvar. Fan, det är ett drygt år sedan jag flyttade upp hit, bort från Charlotta, men hon finns fortfarande kvar, det finns så mycket kvar och hela tiden byggs det på.

– Som nu med Lisa, sa Magnus.

– Som nu med Lisa, sa jag. Men det är ändå inte riktigt samma sak.

– Nej, jag har förstått det. Men jag förstår inte varför.

– Det vill du inte heller... jag vet knappt själv, det är så många signaler hit och dit, jag vet inte vilka jag kan tyda, vilka jag tyder fel, det finns saker mellan oss som jag inte kan hantera, inte hon heller förmodligen. Jag vill helst sortera bort alltihop, men hur kan jag sortera bort något jag inte förstår, något som jag inte vet vad det är, som kanske inte ens satt igång än. Jag orkar inte prata om det, inte än.

– Det är lugnt.

– Och du då, vad ska du göra?

– Sortera bort natten som var.

2.

Det var morgon. Valsöndag, tredje söndagen i september. Jag vaknade strax före nio. Lisa låg bredvid mig, i t-shirt och trosor som vanligt, rörde på sig, halvvakna hon också. Varje gång jag vaknade med Lisa bredvid mig, det hände ganska ofta, blev jag lika förvånad och överraskad. Nuförtiden sov hon oftare hos mig än hos Sylvia. Ändå alltid denna halvdistans, nära men långt, långt borta. Hon satte upp sin sexualitet som en mur mellan oss, kanske medvetet, kanske till och med för att spela ett spel. Kanske var det helt självklart. Lika självklart var det för mig att jag skulle radera denna mur. Utan verktyg, med bara min egna hedervärda moral som föresats skulle jag förändra Lisas liv, pussla ihop oss två till en enhet. På vägen dit skulle jag krossa naturlagarna.

Kvällen innan hade vi suttit uppe sent. Först satt vi tillsammans med Redaktören och Magnus framför tv:n, fikade och såg på video. Sedan hade vi gått in till mig, bråkat och kramats om vartannat. Pratade igen. Det var svårt att komma henne nära. Oftast sköt hon samtalen åt sidan. Hon ville inte prata om sig själv. Men ibland kunde hon svänga tvärt, bombardera mig med frågor och kräva svar som jag inte hade någon aning om. Hon kunde bli förbannad. Fem minuter senare var det som om hon glömt allt hon sagt. Allt vi pratade om. Hon svängde lika hastigt som vinden i april, pendlade fram och tillbaka mellan ja och nej som flygande mattan på Gröna Lund. Så

var det den här kvällen. Jag förstod ingenting. Jag var förvirrad.

Först hade hon suttit och stirrat ointresserat i väggen när jag försökte säga något. Sedan sa hon plötsligt:

– Är du rädd?

– För vad?

– Min homosexualitet.

– Nej... är du?

– Ja. Jag vaknar varje morgon och är livrädd. Ibland stolt. Men alltid rädd.

– Så borde det inte vara.

– Vad vet du om det?

Jag ryckte på axlarna.

– Förneka inte rädslan. Se den i ögonen, tröttna och gå vidare.

– Snyggt. Var har du läst det någonstans?

– Jag vet inte.

– Så du är inte rädd?

– Lite orolig ibland kanske, sa jag.

– Du ljuger!

– Varför?

– För att du är skraj. För mig.

– Jag vet inte om det är samma sak.

– Det är det.

– Du som vet allt, varför är jag rädd?

– För att du inte får vara tillsammans med mig. För att du inte får dominera. För att du inte får ta mig i dina starka armar. För att du inte får vara man.

– Jag har inga starka armar.

– Du är nog rädd för dig själv också...

– Skitsnack.

– ...rädd för hur du reagerar, rädd för att du ska älska mig, för att du ska hata mig. Ändå är det precis vad du gör. Båda delarna. Du älskar mig av någon anledning jag inte vet, och du hatar mig för att jag är som jag är. Det vet jag.

– Du behöver inte vara lesbisk för att jag ska känna hat ibland, det räcker med att du är kvinna.

– Menar du det där?

– Nej. Vill du att jag ska hata dig?

– Jag vill vara älskad.

– Vill du att jag ska älska dig.

– Nej... jag vill att du ska tycka om mig.

– Gränsen är härfin.

– Vet du vad jag alltid önskat mig?
 – Nej.
 – Större bröst. Jag har bröst som en tonårsflicka, nästan lika små som hos en man. Jag har alltid önskat mig stora, breda bröst.
 – Det rimmar illa.
 – Det gör det inte alls. Det är bara du som inte förstår.
 – Förklara för mig.
 – Det går inte.
 – Försök.
 – Jag ids inte.
 – Det skulle alltså vara något psykologiskt... att du på grund av din homosexualitet vill ha stora bröst just för att du är lesbisk, ett slags förnekande... undermedvetet vill du inte acceptera dig själv och så vill du framstå som en sexbomb inför männen...

Lisa var tyst en lång stund, sedan sa hon, nästan uppgivet:
 – Så kvinnor kan inte gilla stora bröst?
 – Det kan de väl... förmodligen.
 – Förstår du nu varför jag inte orkar... du kan inte förstå, du vill inte.
 – Är jag så dum?
 – Dummare.
 – Det är inte så lätt. Du gör det inte så lätt. Det känns som om du föraktar mig.
 – Ja, det gör jag. På samma sätt som du föraktar och hånar mig varje gång du ser på mig.
 – Du är kvinna. Du är vacker. Det är inte mitt fel, jag kan inte låtsas att inte se.
 – Jag vill vara kvinna. Jag vill vara vacker. Men inte för dig.
 – Jag tror du ljuger.
 – Vad vet du om mig?
 – Ingenting. Och allt. Att du kommer hit.
 Så höll vi på ett tag. Hon gav mig signaler för att själv i nästa sekund stänga av dem. Hon sparkade på mig för att i nästa ögonblick slå sig själv. När vi gick och la oss kröp hon upp i ryggen på mig och la armen om min mage.

Jag låg och tittade upp i taket, ut genom fönstret på söndagsljuset, när jag kände hennes hand på mitt lår. Av misstag förstås. Det hade hänt förr att hon i gränslandet mellan dröm och verklighet klev över min tröskel, bort från säker mark, men det var aldrig mer än en lätt beröring, ett vackert misstag som omedelbart rättades till.

Så började handen röra på sig, lika sakta som hastigt, ryckigt. Jag spärrade

upp ögonen, vred på huvudet och tittade på henne, hon blundade, njöt eller låtsades sova. Hennes hand fortsatte och la sig ovanpå mina kalsonger. Men bara helt kort, sedan försvann den in under. Min lem började röra på sig, mer av chock än upphetsning. Hon tog tag i den, slöt handen runt den och jag kände kylan från den fuktiga huden. Hon blundade fortfarande, jag knep ihop ögonen allt jag kunde för att uppleva ögonblicket. Hon började röra handen upp och ner, dra i kuken så att förhuden följde med. Tempot var ojämnt, ovant. Jag visste inte hur jag skulle reagera. Jag kände en lycka, ett slags rus, en tvekan, ett sting av dåligt samvete, tyckte jag om det? ville jag att hon skulle fortsätta? vad ville hon? Jag hade väntat på det här ögonblicket.

Jag skruvade lite på mig och hon stannade upp. Men bara tillfälligt, när alla andra rörelser lagt sig fortsatte hon. Jag sneglade och såg hur det rörde sig under täcket. Nu började den styvna på allvar, jag började bli kåt, förbryllat kåt, förbjudet kåt. Lika plötsligt som hon börjat slutade hon, drog bort handen, lyfte täcket åt sidan, reste sig och gick ut ur rummet. Den ena troskanten hade glidit in mellan hennes skinkor. Jag låg kvar, antog att hon gått på toaletten. Vad skulle hända? Skulle jag få älska med henne? Fem minuter gick, oändligt långa, tio minuter, jag var klarvaken. Jag steg upp och tog på mig morgonrocken, gick ut i hallen, tomt, toalettdörren stod öppen, ingen där, jag tittade in i köket och där satt Lisa och Redaktören och käkade frukost.

Tillbaka på rummet satte jag mig på sängen och fattade ingenting. Arg, sårad kanske, mest förundrad. Varför hade hon smekt mig och varför hade hon slutat? Jag hade inte älskat med någon sedan Charlotta, femton månader hade gått. Jag slöt ögonen och såg Charlotta framför mig. Hur jag drev in min lem i henne bakifrån, hur hon halvlåg på knä och kved. Jag höll mina händer i ett krampaktigt grepp om hennes skinkor och drog isär dem för att komma djupare in.

Jag satt kvar på sängen, Lisa hade fortfarande inte kommit tillbaka och jag började bli förbannad. Gick till dörröppningen och ropade på henne. Hon kom efter en stund och satte sig på stolen vid skrivbordet, fortfarande i bara trosor och t-shirt.

– Vad är det som händer? sa jag.

– Jag vet inte...

– Vad menar du med det?

– Att jag inte vet.

– Och det är allt?

– Är det så konstigt. Vi är barn av vår tid. Identitetslösa. Det står så i tidningarna.

– Du säger att du gillar kvinnor, att du föraktar mig, att du inte ens vill vara vacker för min skull. Men ändå kan du inte hålla dig ifrån mig. Efter

en stund ångrar du dig...hur blir det nästa gång, hur långt tänker du gå innan du springer iväg?

– Det blir ingen nästa gång.

– Tyckte du synd om mig? Tyckte du synd om lilla stackars Frank som inte kan få vad han vill ha, och så tänkte du att du kunde ju försöka hjälpa till, äcklas lite rentav, kanske skulle du klara av det, du kunde ju låtsas att det var någon annan, någon kvinna, kanske Sylvia till och med som du ju säger att du älskar så heligt, men det gick inte och plötsligt är det inte kul längre och så går du ut ur rummet och förnekar allt och låtsas som om ingenting har hänt.

– Sluta...

– Varför ska jag sluta? Jag tänker fan inte sluta. Inte innan du förklarar vad det är frågan om. Nog fan är jag snäll, men det här är lite väl...vad säger Sylvia egentligen? Vet hon att du sover hos mig? Har hon gjort slut? Du säger ju aldrig någonting...hjälp mig på traven så jag kan förstå...

– Är du kär i mig?

Hon avbröt mig mitt uppe i utskällningen. Inte ens det fick jag göra ifred.

– Vad spelar det för roll? Det är inte det saken gäller utan vad du gjorde här för en stund sedan, vad du gjorde med mig och varför du smet. Det är det som gäller.

– Det är viktigt för mig, sa hon. Jag måste få veta.

– Det får du inte. Dessutom vet du...vad är det som säger att *jag* vet? Varför vill du veta? Tänker du sticka om jag svarar fel, om pressen blir för stor, är det här något slags jävla lek?

– Det är ingen lek...jag måste gå nu.

– Det måste du inte alls. Kan du inte för en gångs skull stanna upp och möta den här konflikten? Herregud, den har ju legat på lur i månader nu, du kan inte bara springa härifrån varje gång det blir svårt.

– Du vet inte vad svårt är.

– Va fan ska det betyda? Aha, jag förstår, så det är dig det är synd om nu. Varför i helvete då? Om jag inte förstår, förklara för mig! Jag är ju här, prata med mig!

– Jag måste gå nu, sa hon och reste sig upp.

Jag ville också resa mig upp, jag ville gå fram till henne och tvinga henne kvar. Jag ville tvinga till mig en kyss, jag ville riva av henne kläderna, krama hennes små bröst, slicka på insidan av hennes lår, jag ville äntligen få titta på och smeka det sköte jag fantiserat om, slicka henne ren. Jag ville sätta mig på henne och tvinga fram alla de svar jag inte fick. Jag orkade inte. Hon tog på sig kläderna.

– Ska jag komma i kväll? frågade hon i dörröppningen sedan hon fått på

sig jacka och skor.

– Varför frågar du mig? Det är Redaktören som bjudit in dig ... du gör väl som du vill.

Hon svarade inte utan gick. Jag hörde dörren slå igen bakom henne i trappan. Det var Valsöndag och i kväll skulle vakan firas ordentligt. Redaktören hade bestämt att vi skulle ha en gemensam middag innan vi satte oss framför tv-apparaten. Han hade bjudit in Lisa. Utan att fråga mig. Han hade väl fått för sig att hon hörde till Jungfrukammaren nu.

Klockan var halv elva och jag var förbannad, ledsen och allt annat också. Framför allt var jag rastlös, kände att jag måste göra någonting för att inte gå sönder. Jag satte mig vid skrivbordet, tog fram papper och penna och gjorde upp ett schema. 10.30–11.15: Diska. 11.15–12: Duscha och klä på mig. 12–13: Gå och äta lunch. 13–15: Promenad. 15–17: Läsa John Fante. 17–18: Städa rummet, dammsuga hallen och skura toaletten.

Klockan sju skulle middagen äga rum. Det var ett glapp på en timme i mitt schema. Jag tänkte en stund, sedan skrev jag: 18–19: Fundera. Över något.

Jag la ifrån mig papperet, tittade på klockan, insåg att jag redan dragit över tidsschemat med tio minuter, gick ut ur rummet, in i köket och skruvade på vattnet i diskhon. Redaktören satt på sitt rum, jag stängde hans dörr och la på Mike Oldfields Ommadawn på stereon. Högt, mycket högt.

Redaktörens rum var det största. Magnus och mitt ganska likvärdiga. Redaktörens var så stort att han hade två takfönster, vi bara varsitt. I mitten av hans rum stod skrivbordet, ett vitt gammalt vackert bord med svarvade ben och ett svart skrivunderlägg i läder inlagt i bordsskivan. På bordet stod den moderna ordbehandlaren. Under bordet stod skrivaren halv-gömd. Rummet var som en souvenirbutik från Afrika, afrikanska smycken hängde från lampor och spegel, afrikanska tavlor slarvigt inramade på väggarna, en afrikansk stamsköld ovanför skivsamlingen och i ett av hörnen två stycken bongotrummor av olika storlek. Innan han fick jobbet på landstinget hade han under flera år gjort regelbundna reportageresor till Kenya och Tanzania.

Ovanför sängen hängde ett porträtt av Che Guevara, på nattduksbordet en hög av medlemstidningar från Svensk-Kubanska föreningen och på anslagstavlan inbetalningskort till just den föreningen. Men han hade aldrig varit på Kuba. Jag behöver inte åka dit, sa han. Jag vet vad som händer där.

Magnus rum var Redaktörens motsats. Oinrett och kalt, ville man vara hövlig kunde man kalla det spartanskt, som den sanne stockholmare han var kunde han inte förmå sig till att göra det hemtrevligt, det skulle bryta

banden för mycket. Han var här tillfälligt, och även om han det senaste året alltmer sällan åkte ner till Stockholm, skulle han aldrig kunna kalla Sundsvall för hemma. Han hade vad som behövdes, lite kläder, några böcker, skollitteratur, en bandspelare och några kassetter. Det enda som hängde på väggarna var två Menswear-reklamaffischer som han fått av någon bekant.

Promenaden gjorde gott. Jag gick Skolhusallén ner, över Storbron, förbi Statoil-macken med Idrottsparken på andra sidan, uppför Baldersvägen och sedan vek jag av in i skogen och på olika stigar upp på Norra Berget. Jag gick ända upp, in på restaurang Grankotten och beställde in fika. Jag försökte tänka på Lisa, men hela tiden slog sig Charlotta in. Jag kunde se Lisa gå ut ur rummet i trosor och t-shirt och i nästa sekund låg Charlotta på soffan i morgonrock och log mot mig. Vi hade haft det bra ibland. Vi hade haft stora stunder. De dåliga övervägde men vi hade haft det bra ibland. Av någon anledning hade vi det bäst i sällskap av andra. I kontakten med andra kände vi den största samhörigheten mellan oss två. Vi kunde gå omkring och flirta med varandra: små, otydliga, hemlighetsfulla gester. Hela vårt kroppsspråk skrek ut förälskelse. Det var som om vi hade en hemlighet som ingen annan fick ta del av, en hemlighet som vi gick och ruvade på. Den fick vårt förhållande att kännas oerhört viktigt. När vi var ensamma sjönk hemligheten undan, vi hade ingen att utestänga, bara oss själva. Då gjorde vi det.

Charlottas föräldrar skilde sig när hon var liten. En rad av låtsaspappor hade löst av varandra genom åren. Nu var Eva, hennes mamma, tillsammans med Karl. Han var konsthandlare och konstsamlare. Rik. Ungdomlig. En femtiåring klädd i jeans och skinnsjacka. Dyra bilar. En snäll människa, lite osäker. Behövde alltid stå i centrum. De bodde i en gammal kyrkskola utanför Uppsala, en riktig herrgård. Jag tyckte om Karl, han tog mig på allvar. Vi spenderade mycket tid hos dem, det var alltid bra när vi var där. Karl brukade visa sina senaste inköp. Han ställde till med stora fester i trädgården, han hade vänner som umgicks i de fina konstkretsarna i Stockholm. Det var spännande. Vi åkte på utflykter. Till Karls vänner i Stockholms skärgård, vi kunde åka in till Stockholm och festa och sedan sova över på hotell. Jag märkte att han tyckte om mig. Han brukade ofta ta mig lite avsidet för att prata, oss karlar emellan. Till och med fick jag verka som smakråd vid nya inköp ibland. Inte så att jag bestämde, men var han tveksam ville han veta vad jag tyckte. Flera gånger hade han gått på mina åsikter. Han fick mig intresserad av konst. Han hade byggt ett eget galleri intill det stora huset där han bjöd in konstnärer, oftast svenska men även mindre kända utländska, att ställa ut.

Vi höll fortfarande kontakten ibland. De ringde då och då. Fast det var

ett tag sedan nu. Vid något tillfälle hade de bjudit ner mig, men det blev aldrig av.

Som allra bäst var det kanske mellan Charlotta och mig under den enda semestern vi hade tillsammans. Sista sommaren tillsammans åkte vi iväg, bara hon och jag, fem dagar längs med Höga Kusten. Det här var innan jag riktigt visste ens var Sundsvall låg och när vi åkte igenom på väg norrut hade jag knappt reflekterat över staden. Timrå var mer intressant och jag berättade för Charlotta att Pekka Lindmark brukade spela hockey där. Vi åkte upp första dagen non-stop till Bönhamn i den folkvagnsbuss vi lånat av hennes morbror. Klockan var mycket när vi kom fram, vi hittade en parkering, satte på oss varsin tjocktröja och gick ner mot havet. Genom den täta och mörka skogen mot bruset till, vi såg ännu inte vattnet men vi hörde hur vågorna slog in mot land, drömskt, vaggande och kraftfullt. Snart öppnade sig landskapet, klipporna låg framför oss, havet svart och kallt, vi varma och förväntansfulla. En kylig kväll, havet kargt men ändå underbart inbjudande, det lockade oss till sig, fram dit där vågorna slickade land. Vattnet stänkte upp mot oss, runt våra fötter och vi gick, småsprang hand i hand över klipporna, aktade oss för att trampa fel, det var mörkt, två människor sprang, hoppade och balanserade fram över de fuktiga klippblocken, stenar, omgivna av mörker och dån och hon var mycket vacker i sommarmörkret med det tjocka bruna håret rufsigt, hennes leende, solansiktet, och den redan brunbrända huden mot den vita stickade tröjan. Det var i juni, luften kändes förlovad och vi stannade till där på klipporna och kysstes, länge och intensivt, tog på varandra, nyfikna kalla händer som lekte under tröjorna, fick den varma huden att knöttra sig och bli sträv, vi gick hela vägen längs med klippstranden, bredvid havet som tycktes följa oss för varje steg vi tog, varje rörelse var som ett gigantiskt och vackert eko i vågorna och skummet, vi rundade udden in mot viken, såg Bönhamn ligga längst inne, nästan nersläckt. Vi promenerade inåt, kom i lä, havet lugnade ner sig betydligt och låg plötsligt stilla och troget som en knähund framför våra fötter. När vinden inte längre nådde tag i vårt hår kom vi fram till en nerbrunnen eldstad med tjocka trästammar runt som bildade en kantig cirkel. Vi satte oss på en av stammarna, det rök fortfarande, det fanns fortfarande glöd, jag blåste på den och några träbitar flammade upp, en liten låga kröp mellan de svarta vedkubbarna, det fanns fortfarande glöd och vi lyckades väcka elden till liv den kvällen, de dagarna brann den hett och intensivt.

Charlotta och jag vaknade tidigt nästa morgon när solen trängde in genom rutorna och förvandlade bilen till en bastu. Hungern kröp omkring i magen. Det öde fiskeläget från kvällen innan hade vaknat till liv och väckt sin befolkning, sina turister, havet var fullt av segelbåtar och det sprang

barn och lekte i bara kortbyxor, några fiskare tog ner de torra näten från sina ställningar, ett postbud på cykel slog på ringklockan för varje brevlåda han fyllde och den salta brisen doftade morgon. Vi gick bilvägen ner och in i en bod där det fanns myntduschar vägg i vägg med ett fik, duschade tillsammans och lät oss tvåla in varandra, med schampo i håret började vi ett vattenkrig, kastade tvålen på varandra, famlade med hopknipna svidande ögon efter den andres hud, gned oss mot varandra med tvålhala kroppar. Efteråt satte vi oss på verandan, byggd på pålar över vattnet, och morgonutsikten var magnifik, klarblått vatten, inga moln, några enstaka kubbar, puttrande fiskebåtar och tyst majestätiskt glidande segelbåtar med svenska flaggan i topp och små plastbåtar på släp. Bredvid oss satt det tre grabbar, vi började prata, frågade om tips, vad som fanns att göra, ställen vi måste se och så vidare. De var hjälpsamma, från Kramfors på segelsemester, så tackade Charlotta och jag för hjälpen, drack upp vårt te, bar in brickorna och gick vägen upp mot bilen igen. Halvvägs uppe i backen kom en av grabbarna springandes efter oss, andfådd, sa att de fått en idé, skrattade och sa att de redan var trötta på varandra och hade inte vi lust att hänga med dem ut och segla några dar? Charlotta och jag blev förvånade, glada, visst, tack gärna, han sprang ner för att varsko de andra, vi gick till bilen och hämtade kläder, vin, lite mat, låste om oss och gick ner igen.

Vi var fem personer i den tolv meter långa båten. Vi seglade, drack öl och vin, sjöng och badade i det iskalla vattnet. Charlotta levde upp, jag gjorde detsamma och Kramforsgrabbarna levde upp som om de aldrig gjort annat. Ständigt ett skämt till hands, kärleksfulla gliringar, hjälpande händer, instruktioner till oss landkrabbor om vilka trossar som ledde vart, lärde oss hissa segel, navigera hjälpligt, första dagen satte de Charlotta vid rodret och hon satt längst bak i båten, prövade några svängar, skrattade, förde bort håret från ansiktet och band ihop det i en hästsvans, höll sedan den ena handen på rodret och min med den andra. Vi lagade mat där ute till havs och på kvällarna, slutkörda efter att ha slukat havsluft en hel dag, la vi an vid olika fiskeläger. Sista kvällen kom vi till Ulvön, till Ulvöhamn, där fanns ett hotell med restaurang och dans och vi åt där alla fem, frossade i räkbuffén, det var immande nubbar, det var kalla öl och där fanns en trubadur som efter mycket tjat äntligen spelade Balladen om herr Fredrik Åkare och den söta fröken Cecilia Lind och vi sjöng med så mycket vi orkade där vi satt i ljum kvällsvärme på terassen, sedan spelade vi ett parti midnatts-minigolf som snart urartade och kramforsgrabbarna envisades med att kalla Charlotta för Lena Philipsson och snart hade vi lyckats lura i några semestrande smågrabbar vid hål sju att hon verkligen var Lena Philipsson och Charlotta skrev autografer och vi garvade och grabbarna försvann in i en liten ölstuga nere vid vattnet och Charlotta och jag smög iväg

ner till båten och älskade i en av slafarna.

Sedan tar det slut. Där försvinner alltid minnesbilderna. Vid exakt det tillfället försvinner bilderna likt en gammal rörlig semesterfilm som tar slut och jag hittar inte tillbaka. Jag försöker pressa minnet, leta mig tillbaka till timmarna efter. Det går inte. Det är som en labyrint där alla gåingar tar slut framför en stor bildskärm med samma bild: Charlotta och jag nakna, vid ett helt annat tillfälle, hur jag driver min lem in i henne bakifrån. Hur hon halvligger på knä och kvider. Jag håller mina händer i ett krampaktigt grepp om hennes skinkor och drar isär dem för att komma djupare in. Alltid samma bild. Bara den bilden. Ingenting mer från semestern.

Hem gick jag en omväg, småsprang nerför berget och fortsatte Tivolivägen förbi baksidan av Kommunhuset, upp mot Haga, sneddade genom hyreshusområdena ner mot Skönsbergsvägen och tillbaka mot stan, över Tivolibrön där jag aktade mig för E4-trafiken, in mellan Kulturmagasinet och Skeppsbrokällaren. När jag kom fram till Stadshuset var det livligt och rörigt. Demonstrativt nobbade jag alla partiets olikfärgade lappar med namnförslag som sträcktes fram, nästan trycktes på en, och gick raka vägen till Miljöpartiets representant, en medelålders kvinna, hälsade, sa några ord om vädret, önskade varandra lycka till och ställde mig i kö.

Redaktören hade den senaste timmen ockuperat köket och stod i förkläde vid spisen. Lisa kom prick sju, gav både Redaktören och mig en kram som om ingenting hänt. Och det kanske det inte hade heller, kanske allt bara var inbillning, kanske hade hon inte rört vid mitt kön.

Precis som vi satt oss vid bordet kom Magnus hem. Redaktören hade trollat ihop ännu en vegetarisk gryta; zucchini, purjolök och övriga grönsaker i massor. Dagen till ära hade han införskaffat tre flaskor bolagsvin, något som i vanliga fall var otänkbart med tanke på lagret på vinden. Han tyckte om att bjuda till, tog på sig uppgiften som värd så till den grad att till och med Magnus och jag kände oss som gäster. Han gillade att ha sin clique av människor runtom sig, det märkliga var kanske valet av dagen, det var väl egentligen ingen som på allvar trodde att Redaktören skulle ha så mycket att fira när det hela var över. Kanske förstod han det också och ville passa på.

Lisa hade gjort sig vacker, fönat håret, hon var klädd i en lång vid kjol som jag inte ens visste att hon ägde, blus och broderad väst. Till och med mascara runt ögonen. Det var första gången jag såg henne så uppklädd, tillgjord nästan och även om det var vackert gjorde det mig misstänksam, som om hon tagit på sig en roll av söt oskuldsfull flicka för att ytterligare dra spelet vidare. Hon och jag pratade knappt under hela middagen.

Vädret hade ändrat karaktär till ruggigt: blåst och regn när vi satte oss framför tv:n, det ven om köksfönstrena, en rad med sex stycken fönster

bredvid varandra som reste sig i givakt ur en nisch från det sluttande taket och bildade en avsats för regnet att slå på. Ett jättelikt trappsteg på taket. Mörkret hade för länge sedan stigit in i lägenheten. Redaktören och Lisa satt i soffan, Magnus och jag i varsin fåtölj. Vi satt i Stora Rummet. Det var kök, vardagsrum och tv-rum i ett, det var det enda stora rummet i Jungfrukammaren, det enda rum som hade två dörrar ut, i ena änden en till Hövdingens, Redaktörens, rum, i andra änden en dörr ut till den avlånga hallen varifrån det gick dörrar till vinden, toaletten, in till mig och in till Magnus. På det låga tv-bordet stod en termos te, fyra muggar, en chokladask och en hela whisky som Redaktören strax innan med ett leende smugit ut från sitt rum. Han fyllde på små dricksglas med den bruna vätskan, vakan hade precis börjat och han skålade med oss, högttravande, nästan andäktigt, likt en bön, en stilla förhoppning. Han var orolig, det märktes; överdrivet vänlig, skruvade på sig, rökte vilket han inte kunde och såg till att fylla våra glas så fort det minskade något, inte minst sitt eget.

Snart visste alla hur det skulle gå, inte bara varåt det lutade utan även tippade över. Redaktören satt ihopkrupen med båda benen på soffan och kedjerökte tafatt; små, korta bloss som knappt hann in och vända i munhålan, kröp in i soffans hörn och blev mindre och mindre för varje minut som gick, hans ögon mörkare och mörkare. Han svarade inte längre på tilltal. Framåt midnatt var det över.

– Det var som fan, sa Magnus.

– Tycker du, sa jag.

– Jag vet inte.

Framför oss på bildskärmen lämnade Westerberg soffan där Ian Wachtmeister och Bert Karlsson satt tillsammans med de andra borgerliga partiledarna, gick demonstrativt därifrån och log skevt in mot kameran.

– Äh, vad spelar det för roll, sa Lisa. Inget ändrar sig ändå.

– Var inte så säker på det, sa Magnus. För sju år sedan kanske, fem till och med, hade det nog inte gjort det. Det är alltid lätt att följa en vinnande tradition, men nu när det redan är jävligt, då kan det säkert bli ännu jävligare.

– Det tror jag inte, sa Lisa. Synd bara att inte Miljöpartiet kom med.

– Där kan du snacka om att inte göra någon skillnad. Eller vad säger du, Frank? Men vad fan, en bortkastad röst är också en röst, sa han och gavade.

– Du har nog rätt, sa jag. Men vad spelar det för roll, tänker man så finns det ju bara två partier att välja mellan, ja ett egentligen.

Redaktören satt i sitt hörn och storrade rakt fram på tv:n som visade all möjlig statistik. Socialdemokraterna skulle slutligen hamna någonstans runt trettioåtta procent. Det sämsta resultatet sedan nittonhundraåtta.

– Vad händer nu då, sa Magnus. Ska vi börja skylla på det glada åttiotalet?

– Förmodligen. Det är märkligt, sa jag. Jag menar, hela andra halvan av åttiotalet har ju banat väg för det här, men ändå, det har ju inte behövts något regimskifte, borgarna har suttit och smålett på sin kant, sett det ena efter det andra av sina ideal förverkligas, och det av en socialdemokratisk regering. Sossarna har ju hela tiden spelat dem rätt i händerna, inte kunnat eller velat stoppa hysterin, spekulatioerna och jättelånen. Marknaden styr, vi vet inte vem den där jävla marknaden är, eller vilka, stora affärer görs upp baserade på lösa rykten, ryktena förändras, det blir bakslag och de inblandade lånar nya pengar och går på nya rykten, pengarna flödar, lyxyachter och skärgårdsöar köps upp av kapitalinvesterarna, yuppisarna eller vad fan man ska kalla dem.

– Tyskar, säger de som vet.

– Helvete, till och med kulturen har ju sparkats på med jättelika konsthäusser och absurda auktioner, konsten ökar ett antal hundra procent i värde samtidigt som biblioteken läggs ner. Och byggnadsbranschen svällde över sina egna trösklar, ett fåtal blev miljardärer genom lån och diverse märkliga affärer, det kanske är normalt, det låter fan inte normalt, jag menar, Sverige har ju inte behövt moderaterna för att genomföra moderata ideal. Varför behövs de då i dag? Eller är det väljarna som ännu inte förstått att vi redan har ett kapitalistiskt samhälle? I så fall kommer de att känna sig lurade, mycket mer än så här blir det inte ens med en moderat statsminister.

– Det ligger det nog en hel del i, sa Magnus.

– Svenska folkhemmet, det låter ju som ett trasigt skämt numera. Jag vet inte riktigt var jag står, men man behöver ju inte vara kommunist eller ens socialist för att fatta att det gått åt helvete för långt.

– De fick ingen egen majoritet i alla fall. Och sossarna kanske har börjat vakna. Jag menar, det är ju mycket vi aldrig får reda på...

– De smyger! De smyger, de jävlarna!

Det var Redaktören som lät från sitt hörn med whiskyglaset framför ansiktet.

– Utåt verkar det som om ingenting händer...men inne...de smyger och vi går på det...

Han pratade osammanhängande och fräste fram varje ord.

– ...vi tror att allt är som förut...de infiltrerar och vi märker ingenting...en dag säger det pang...kaputt...då är det försent, då har de fått igenom sitt...sina fascistiska sjuka sinnen...perverse idéer, då har de fått landet precis dit de vill, men det märks inte än...Svensson ropar hej och hå och hoppas på billigare sprit och svart arbetskraft från Europa, vi tror att de ska öppna gränserna...de bygger murar...tar ifrån oss vår självständig-

het... Sovjet har fallit och plötsligt är all borgerlighet någonting fint... vad vi inte vet är helvetet de lever i där borta... perestrojkan tog ifrån dem den sista trygghet de hade... har ingenting... vårt land byggdes upp på socialistiska värderingar... hur många under trettio känner till det i dag... svineri... ren och skär boskapsskötsel... politik för djur, det är vad det är. Jävla fascister!

– Fascister, kommunister, dörrvakter. Det är samma pack alltihop, sa Magnus.

Valet var över. Redaktören hade brakat in på sitt rum med spottloskor och svordomar, Magnus gått på krogen och Lisa och jag stod i köket. Borgarna hade tagit över, vilket inte var ett dugg förvånande, kanske till och med nödvändigt om inte annat för att sossarna skulle kunna hitta tillbaka till sitt. Några år i opposition skulle nog bara göra dem gott, ge dem tid att se över sitt hus och sortera sina ideal. Men det kändes märkligt. Och Ny Demokrati hade kommit in i riksdagen, det kändes ännu märkligare, vi skulle få vänja oss vid pajkastning, grevar och Sommarland.

– Får jag sova här? sa Lisa.

– Jag vet inte... jag tror inte det. Det har varit lite mycket i dag, vi kanske borde vila oss ifrån varandra i några dar. Det är nog bättre om du sover hemma.

Hon stod framför mig, bara någon meter ifrån. Hon skulle precis till att vända på klacken, men så stannade hon upp, tvekade, strök bort några hårtestar från kinden.

– Jag har inget hem.

– Vadå inget hem?

– Nej.

– Var bor du någonstans då?

– Det är olika. Här... hos Sylvia, fast inte just nu. Ibland hos andra. Jag har mina kläder hos Sylvia.

– Varför?

– Därför att... jag vet inte om jag vill prata om det.

– Det tycker jag att du ska. Det är dags för det nu.

Vi var kvar i köket, tv:n stod på utan ljud, från Redaktörens rum hördes afrikansk musik på alldeles för hög volym.

– Vi går in till mig, sa jag.

Jag slog av tv:n på vägen. Vi kom in på mitt rum och jag satte mig vid skrivbordet. Lisa stod i dörren och höll mockajackan i handen.

– Det är kanske bäst att jag går, sa hon.

– Berätta för mig, Lisa. Snälla du, försök berätta.

Hon stod kvar där hon stod med sänkt huvud. Jag gick fram till henne, tog tag om hakan och lyfte upp huvudet. Så tog jag ifrån henne jackan. Hon

sjönk ner på knä med ryggen mot väggen.

– Det var för tre år sedan, började hon. Jag var sambo då... jag bodde med Gunilla... min första flickvän. Vi hade bott ihop i ett halvår, uppe i Bosvedjan. Det var den tjugonde november, Gunilla fyllde tjugotre den dagen, hon var äldre än jag, jag hade varit på jobbet, jag jobbade i en Pressbyrå då, efter jobbet hade jag köpt med mig mat och vin, vi skulle fira, bara hon och jag...

Hon blev tyst och jag erbjöd henne att sitta på sängen, hon vinkade avvärjande.

– Klockan var närmare sju när jag kom hem. Gunilla svarade inte när jag ropade från hallen, det brukade hon göra, men jag tänkte inte så mycket på det, jag tog av mig ytterkläderna, gick in med grejerna i köket och packade upp maten. Sedan tog jag korkskruven och öppnade en av vinflaskorna, jag tyckte jag hörde ljud från sovrummet, gick till vardagsrummet, tog med mig vinet, klädde av mig allt utom underkläderna... hon gillade sexiga underkläder... halvnaken med vinet och två glas gick jag in i sovrummet...

Lisa svalde hårt, hennes ögon var blöta.

– ...jag blev stående i dörren, jag hade till och med börjat sjunga för henne, men hon hörde inte, Gunilla låg på sängen... kritvit i ansiktet, ögonen var slutna... jag tänkte att hon måste ha sminkat sig konstigt... hon blundade...

– Helvete, sa jag. Kom och sätt dig.

– Håll käften! Jag vill inte, jag vill berätta... Gunilla låg i sängen, påklädd, och bredvid henne låg fyra olika pillerburkar. Jag bara stod och stirrade, skrek inte till eller så, stod bara där alldeles lugn. Efter en stund gick jag fram till skrivbordet, ställde ifrån mig glaset och fyllde på med vin... det är så sjukt... jag tog glaset och gick fram till sängen, jag satte mig på den... tog tag i hennes kalla hand och klämde in ena glaset mellan fingrarna... släppte det och höjde mitt glas och sa grattis på födelsedagen eller något sådant och så fort jag släppt taget om hennes hand stjalpte glaset och vinet rann ut över hennes skjorta, färgade sängkläderna röda... jag drack ur mitt glas, strök henne över håret... först när jag druckit upp reste jag mig, tog våra tomma glas, ställde dem på skrivbordet och ringde polisen. De kom med ambulans och hämtade henne och hon var borta... jag har inte sett henne sedan dess... jag visste inte, jag vet fortfarande inte.

Hon reste huvudet bakåt och lutade det mot väggen och såg rakt upp på mig. Hon hade mörka ränder på kinderna och borrhade fast blicken. Det var jag som först väjde.

– Vad hände sedan?

– När de hämtat henne, de hade någon konstig silverfärgad säck, gick jag omkring i lägenheten ett tag... jag är fortfarande halvnaken... polisen

frågade aldrig ens varför jag var avklädd, kanske förstod de, jag vet inte, hade jag varit polis hade jag frågat men det gjorde de inte ... jag gick omkring ett tag, sedan tar jag fram en väska, fyller den med lite underkläder, ett par byxor, någon tröja och så, inget mer ... sedan lämnade jag lägenheten, klockan var nio ungefär, jag gick genom köket, allting låg framme, genom hallen, ut genom dörren och kom aldrig tillbaka. Jag har nyckeln kvar ... det gick inte ... någonting blockerades ... det var inte många som brydde sig, det var inte så många som visste ... Gunilla och jag var ganska isolerade ... förälskade ... vi förlorade många vänner på varsitt håll när vi basunerade ut att vi älskade varandra, men det sket vi i ... vi hade varandra ... visst fanns det några stycken som i alla fall försökte bry sig, men vi ville inte ha någon hjälp heller, vi trodde alla var mot oss ... vi struntade liksom i folk. Direkt efteråt ville jag bara vara ensam, jag sov hos dem som fortfarande fanns kvar, men jag ville vara ifred, drev omkring, första sommaren bodde jag i ett tält ... och ... sedan dess har jag inte haft något hem.

– Lisa ... jag är ledsen ... jag vet inte vad jag ska säga, det är nästan för mycket.

– Det tyckte jag också. Det var fruktansvärt synd om mig, det tycker jag fortfarande, men jag har lärt mig leva med det, kan ju till och med träffa andra ... och så ... och visst skulle jag kunna skaffa en lägenhet, men efter mitt och Gunillas hem ... jag vill att nästa hem ska vara lika bra och det blir det inte om jag bor ensam.

– Du kan sova här när du vill.

– Jag vill inte sova här bara för att du tycker synd om mig.

– Var ska du sova då?

– Det ordnar sig ... får jag låna telefonen?

– Lägg av! Självklart tycker jag synd om dig, men det är inte bara det, det vet du. Jag har varit förbannad hela dagen, men det är inte lätt att vara det nu ... jag är inte långsint ... det har bara varit så svårt att förstå och jag förstår inte mer nu, kanske gör jag det ... hur som helst, ska du härifrån får du slå ner mig först. Jag bäddar en extra madrass.

– Okej ... tack. Hon log.

Jag bar in en madrass från vinden och bäddade åt henne. Hon satt vid bordet och bläddrade i en porttidning som hon hittat i min skrivbordslåda. Sedan hon krupit ner gick jag ut på toaletten, stod där en lång stund, såg mig själv i spegeln och undrade hur jag skulle se ut om jag var kvinna.

3.

Redan den här veckan skulle Ingvar Carlsson lämna in sin avskedsansökan,